В темну нічку-петрівочку
Сон мені приснився,
Що славетний Тарас Бульба
В Києві з’явився.
Іде козак Хрещатиком,
Іде, бадьориться.
— Яка ж, — каже, — у нас гарна
Та пишна столиця!
Хотів би я поїздити,
На все подивиться,
Якби дали ту карету,
Що без коней мчиться. –
Ой не ходив козак славний
Вчитися до бурси,
А закінчив у Києві
Любительські курси.
Міліція за успіхи
Шоферу Тарасу
Дала права любителя
Найвищого класу.
Гукнув козак: — Не хочу я
Ні "Волги", ні "ЗІЛа",
Дайте мені "Запорожця" —
То буде до діла! —
Підкотили "Запорожця".
Смикнув він дверцята
Та й спробував дужі плечі
В кабіну пропхати.
Як не бився, не мостився,
Не пуска залізо.
Хотів спину просунути —
І спина не лізе.
Ой сів славний запорожець
Верхи на машину
Та й заспівав нову пісню,

А не старовинну:
— Спасибі ж вам, сини мої,
За добрую ласку,
Що назвали "Запорожцем"
Дитячу коляску.